

SIÓAGÁRDI KRÓNIKA

VIII. ÉVFOLYAM 7. SZÁM

**A 90 ÉVES SÁGI JÁNOSNÉT
KÖSZÖNTÖTTÜK**

2. oldal

**SZELEKTÍV
HULLADÁKGYŰJTÉS OKOSAN**
2. oldal

HORGÁSZHÍREK**NAGYISZÁJ****FELHÍVÁS**
3. oldal

XX. HALFŐZŐ

Idén jubileumi Halfőzőt ünnepeltünk, immár 20. alkalommal került megrendezésre a rangos verseny. A rendezvénynek méltó keretet adott az a reneszánsz témakörében íródott pályázat, amelyben Sióagárd is részt vesz.

Ha reneszánsz, akkor Mátyás király. Községünk fel is állított egy kisebb udvartartást királlyal, királynéval, udvarhölgyekkel, udvari bolondokkal, fanfárt fújó legénykével, akik már kora reggel nyakukba vették a Leányvárat és igyekeztek minden pincénél tiszteletüket tenni, koccintottak is a szép jövőre. A rögtönzött audienciákon kiderült, mennyire jólesett a gazdáknak hogy házhoz jött a „produkción”, mert bizony aki népes vendégsereget hív a Halfőzőre, maga már ki sem jut a programokra. Idén pedig programokból is jutott bőven, éppen csak ebédelni maradt ideje annak, aki mindent látni szeretett volna a színpadon.

A Fecske Bábcsoport kezdte a fellépések sorát, „Az égig érő fa” című bábjátékukkal arany minősítést nyertek idén Egerben, itt meggyőződhetett róla mindenki, hogy megérdemelték. Következett a nap egyik legnagyobb show-ja, a gólyalábas komédia. Hát, itt szem nem maradt szárazon, annyit nevetett a nagyérdemű. Szó ami szó, minket levettek a lábunkról, hál’isten ők megmaradtak az övéiken. A vándormuzsikus következett a kisebbek érdeklődését lekötve, majd rövid szünet után – ekkor lehetett leadni a halételeket a zsűrinek – a Virtus Kamara Táncegyüttes (ők Nagyrédéről, jó messziről érkeztek) lépett fel „Egyszer volt...” című népzene, táncos mesejátékával. A színpadon meglevenedtek a népmesék hősei, a királylány, a gonosz banya, az ördög és persze a királyfi is.

Folytatás a 2. oldalon

Aranycsapat -Szabadi Mihály írása

56 esztendeje történt, hogy a magyar labdarugó válogatott otthonában győzte le a verhetetlennek hitt angolokat. Győzelmünk híre bejárta az egész világot, fényességét még az sem tudta elhomályosítani, hogy egy évvel később a világbajnokság döntőjében fájdalmas vereséget szenvedtünk. Ragyogása még a magyar sporttörténelem páratlanul nagy, szinte csodával felérő diadalát, a helsinki olimpiai játékok 16 magyar aranyérmét is elhomályosította. A 6:3 legendáját az idő múlásával kicsit szomorkás nosztalgia vette körül, ám az azóta felnőtt generációkban is sokan vannak, akik bármely pillanatban az összeállítás rendjében tudják még elsorolni azt a tizenegy nevet. 1953-ban serdülő gimnazisták voltunk. Molnár Zoliék udvarában hallgattuk a rádiót, és önfeledt ugrándozással számoltuk a gólokat, amikor is a visszavágón 7:1-re győztünk. Utána az egész országgal mi is mondogattuk, hogy az angolok csak egy hétre jöttek Magyarországra. Az Aranycsapat minden magyar ember büszkesége lett, és az még ma is.

Folytatás a 6. oldalon

Idén kezdte el utánpótlás toborzását a Sióagárdi Hagyományörző Egyesület. Most először léptek színpadra a kicsikkel kibővülve, és mutatták meg, hogy milyen szépen tudnak együtt táncolni. Nagy tapsot kaptak kicsik és nagyok egyaránt.

A Halfőző verseny eredményhirdetése következett.

A **vegyes halételek** kategóriájában 9 induló volt idén, közülük **Danóczy Nándor nyert** (harcsapörkölt tócsnival), a 2. helyet Katona Péter szerezte meg, a 3. pedig a Bosnyák-Szabados Team lett.

A **pontyhalászlék** versenyében 23-an indultak, a szintén helybéli **Horváth Péteré lett az aranyérem** (ő kapta a legjobb sióagárdi versenyző vándordíját is), 2. helyezett Racskai László, 3. helyezett Veszeli István lett.

A fődíjat idén Hotter Attila vitte el, szülőlevélbe göngyölt harcsa ételkülönlegességével.

Különdíjat kapott a helybéli Lakatos Viktor (pontyhalászlé) és a legjobb fiatal, Régi Roland (pontyhalászlé). A süteményverseny eredményeit is ekkor hirdettük, édes kategóriában Szabó Andorné Barackos Charlotte tortájával, Kabarcz Katalin pedig Leányvári Álom nevű sütiével holtversenyben lettek elsők. A sós kategóriában a Simon család vitte el a pálmát káposztás-sonkás pitéjükkel, második helyezett Besei Tóth Anna lett Hami pogijával.

Ezúton is gratulálunk a halfőző- és a sütiverseny minden résztvevőjének és díjazottjának!

A várkirálynő választást a sióagárdi Kilián Réka nyerte.

A délután hátralevő részében az Orosházi Fúvószenekar lépett színpadra, majd a Bartina Zenekar búcsúztatta a napot.

Ezúton köszönjük minden szponzornak, támogatónak, borosgazdának, terület-és tanyatulajdonosnak, háziasszonynak, önkéntesnek, bárminemű felajánlását és hozzájárulását a rendezvény sikeres megvalósításához!

Az eseményről készült képek a www.sioagard.hu oldalon megtekinthetők.

A 90 ÉVES SÁGI JÁNOSNÉT KÖSZÖNTÖTTÜK

Sági Jánosnét, Péter Ilonát köszöntöttük 2014. július 11-én, 90. születésnapján. Ili néni Sióagárdon született, férje is sióagárdi volt. 17 évesen ment hozzá, két lányuk született, ma már négy unokája és öt dédunokája is van. Férjét öt éve vesztette el, szép emlékeket őriz róla.

Már korán, hat évesen dolgozott, a Sióagárd című könyvben egy kép is van róla, ahogy édesapjával szántanak, Ili néni vezeti a jószágot. Férjével minden munkát megragadtak életük során, részesaratást, kendermunkát végeztek, paprikát, kukoricát daráltak. Együtt dolgoztak a helyi moziban is, Ili néni tartotta rendben a mozit, a jegyszedő is ő volt, férje pedig a mozigépész. Férje ügyeskező ember volt, rádiókat, órákat rakott össze, javított, gyakran hallgatták a Szabad Európa adásait az ismerősök az ő otthonukban.

A mai napig emlékszik arra a napra, mikor 1930-ban, hat éves korában a nagynénjével sétált a Papközben, a templomba ment „létányiára”. Ott találkozott először Balogh Rudolfal, a híres fényképésszel, aki akkor meg is örökítette őt. Ez volt az első kép Ili néniről, egy virággal a kezében. Azután még évekig járt a családhoz a fényképész, sok kép készült Ili néniről, sajnos az 56-os árvízkor a képek odalettek. Azt a pár darabot, ami megmaradt, Judit unokája őrizi.

Ili néni maga írta, varrta, hímmezte a család sióagárdi viseletét, a szoknyákat is maga szedte, és a mai napig rendben is tartja. Gyönyörűen köt, vállkendőt és rózsás mamszt is. Ahol tud, próbál segíteni a családnak, nem szereti a semmittevést. Mint mondja, életében volt szépség, szegénység, munka és boldogság is. Örül, hogy körülveszi a család és együtt ünnepelnek vele.

Kívánunk neki derűben, jó egészségben eltöltött éveket!

Ili nénit otthonában köszöntötte a család

A "virágos kép" hat éves korában

SZÉP DOLOG A SZELEKTÍV HULLADÉKGYŰJTÉS, DE...

... ha úgy látja, hogy a gyűjtőkonténer tele van, kérjük **NE** tegye se elé, se mellé a szemetet, még zacskókban se, mivel egyrészt nem oda való, másrészt balesetveszélyes.

A napokban előforduló szeles idő miatt az egyik zsákot épp egy kocsi elé fújta a szél, szerencsére baj nem lett belőle. Ha lehet, előzzük meg az ilyen eseteket!

AZ ALISCA TERRA KFT. MINDEN EGYES KUKÁRA MATRICÁKAT HELYEZETT, AMIN KÖZLIK, HOGY MILYEN IDŐKÖZÖNKÉNT SZÁLLÍTJÁK EL INGYEN A HÁZAK ELŐL A SZELEKTÍV HULLADÉKOT.

Kérjük olvassák el és cselekedjenek eszerint!

Köszönjük segítő közreműködésüket!

HORGÁSZHÍREK

A Sióagárdi „Sióvölgye” Horgászegyesület 2014-es halfogóversenyét 06.14-én tartotta Sükösdön a Viktória tavakon.

A verseny győztesei :

Felnőttek:

1. Szentpáli Ferenc /császár/ aki megnyerte végleg a Kopier – Heim kupát is és a legnagyobb halat is ő fogta.
2. Papp József
3. Daradics József

Ifjúságiak:

1. Vass Gábor /több induló nem volt/

Gyermek:

1. Takács Márk
2. Béldi Barbara

/Minden gyermek horgász jutalmat kap, akkor is ha nem fog halat/

Szentpáli Ferenc a tróféával

A verseny után minden résztvevő szabadmerítéses kolbászos bagdulyást kapott ebédre. Az idő is kellemes volt.

Gratulálunk a győzteseknek és a résztvevőknek !

NAGYISZÁJ - KÖRFORGALOM

Épül a körforgalom - sokunk öröme - a 6-os és a 65-ös számú főút találkozásánál, ismertebb nevén a siófoki elágazónál.

A Szekszárdra tartó buszon hangzott el az alábbi humoros megjegyzés, mikor a busz az építkezéshez ért és egy kicsit várni kellett:

„Jaj, de unom már ezt a felhajtást! - mondta egy nagymama - Dobtak volna egyszerűen egy muskátlisládát az út közepére, azt úgyis mindenki kikerülte volna”

Kedves Sióagárdi Lakosok!

Kérjük, hogy aki használható állapotban lévő szekrényét vagy szekrénysorát elajándékozná és ezzel egy rászoruló családot segítene, kérem hívja a Művelődési Házat a 74/437-309-es számon, vagy Székely Anikót a 74/443-825-ös számon. Szerdánként de. 10-12-ig kereshetik őt a Védőnöi helyiségben személyesen is vagy a 74-437-022-es számon.

Felajánlásait ezúton is köszönjük!

KÖZÉRDEKŰ INFORMÁCIÓK

Kölesdi Közös Önkormányzati Hivatal

Sioagárdi Kirendeltsége

Hétfő: ügyfélfogadási szünet
Kedd - Csütörtök: 8.00-12.00
13-16.00
Péntek: 8.00-13.00
Elérhetőség: Kossuth L. u. 9.
Tel.: 74/437-295
E-mail: sioagard@sioagard.hu
<http://www.sioagard.hu>

ORVOSI RENDELŐ

Cím: Kossuth u. 46.
Tel: 74/437-051, Tel: 30/929-5645
Horváthné Dr. Horváth Erika
Hétfő, kedd, péntek: 8.00-13.00
Szerda: 14.00-18.00
Csütörtök: 11.00-13.00
vérvétel: 8.00-11.00

VÉDŐNŐ

2014. aug. 1-től: Szabó Kata
Tel: 30-2758-472, 74/437-022

CSALÁDSEGÍTŐ ÉS

GYERMEKJÖLÉTI SZOLGÁLAT

Székelyi Anikó Tel: 74/437-022, 74/443-825
Fogadóóra: szerda 10-12 óra

GYÓGYSZERTÁR

Cím: Kossuth u. 6.
Tel: 74/437-098
Hétfő, Kedd: 11-13 óra
Szerda: 16-18 óra
Csütörtök, Péntek: 11-13 óra

KÖNYVTÁR

Cím: Kossuth u. 2.
Vezető: Schüller Ákosné Hedi
Hétfő: 15-19, csütörtök: 15-19 óra

MŰVELŐDÉSI HÁZ ÉS TELEHÁZ

Cím: Kossuth u. 1.
Vezető: Fábriánné Málek Judit
Tel: 74/437-309
Email: muvhaz@sioagard.hu

A Teleház nyitva tartása:

Hétfő: szünnap
Kedd: 8-12 és 15-19 óra
Szerda: 8-12
Csütörtök: 8-12 és 15-19 óra
Péntek: 8-13

Falugazdász fogadóórája

Kedd: 13.00-16.00

ISKOLA

Cím: Kossuth u. 2.
Tel: 74/437-016
Vezető: Szűcs Józsefné

ÓVODA

Cím: Kossuth u.50.
Tel: 74/437-079
Vezető: Horváth Andrea

KÖRZETI MEGBÍZOTT

Csipai János
Tel: 06-30/419-2293
Segélyhívó: 107

SIO-KÖZ KFT.

Vízmű telepkezelő:
Balázs Mihály: 20/296-1495
Szennyvíz telepkezelő:
Mészáros Ferenc: 20/294-4387

Nekünk, agárdiaknak is volt egy aranycsapatunk. A háborús évek alatt formálódott, és 46 után élte fénykorát. Fehér nadrágban és bordó mezben rúgták a labdát, mint a nemzeti válogatott. A londoni győzők bordó mezén a Magyar Népköztársaság címere volt, de az agárdiakét még a hajdani koronás magyar címer díszítette. Azt viselni valami különös boldogság lehetett.

A focibalmeccs fontos eseménye volt a vasárnap délutánoknak. Az emberek ebéd után kísértáltak Adácsra, és korosztályonként, bandánként csoportosulva várták az eseményt, latolgatták az esélyeket, bízták a falubeliek győzelmében, és általában nem is csalódtak, mert az a csapat ritkán akadt legyőzőre. Természetesen a gyerekek is odasereglettek, sőt a lányok is. Akkor még a lányok asszonyok valamennyien viselték az egyenruhát, azaz népviseletben jártak. A nagylányok bandástól érkeztek, és a beszélgetésük témája természetesen az volt, hogy kinek milyen érdekeltsége van a pályára futó futóbalisták között.

A csapat váratott magára. A Hideg utca végén, a Gugásgödör partján a szélső házban laktak Takácsék. Ez volt a futóbalisták gyülekező helye, itt találkoztak, itt vetették le a civil ruhát, és öltözték magukra a címeres mezeket. Németkapcára húzták fel a futóbalcipőt, a lábszárvédő is bordó volt, és viseltek alatta sípcsontvédőt is. Amikor elkészültek, kettesével hármával indultak a pályára. Kiskabáttal a vállukon ballagtak el a Knöllér Tóni bácsi háza meg a Homokos mellett, aztán a legelőn át, a pályához kitaposott úton.

A közönség egy része már ott várakozott, de többen is csak később érkeztek meg, mert az ebéd utáni fröccsöt a KÖR-ben itták meg. A nagylányok úgy időzítettek, hogy véletlenül éppen a címeres mezben sétáló futóbalistákkal találkozzanak, ez része volt a vasárnapi játéknak.

Különös várakozás előzte meg az ellenfél érkezését, aminek ideje kiszámíthatatlan volt, mert általában lovaskocsival érkeztek, egy vagy két fogattal, de az is gyakori volt, hogy biciglivel kerekeztek ide. Az érkezőket körbefogták a helybéli érdeklődők. Méregették őket, keresték az ismerősöket, latolgatták az esélyeket. A vendégek a pálya mellett a gyöpon öltöztek át, mert öltöző nem volt. Volt ugyan egy épület, de azt szertárnak nevezték és öltözőnek nemigen volt alkalmas, de a vendégek nem is voltak nagyon igényesek. A bíró, mai kifejezéssel játékevezető, is rendszerint kerékpárral érkezett. Ő hivatalos ember volt, akit a bajnokság szervezői delegáltak. A partjelzők, a lengetők rendszerint helyi kisegítőik voltak, tevékenységük nem igényelt szakértelmet.

A bíró is átöltözött, belefújt a sípjába, ezzel a pályára hívta a szereplőket. Azok abbahagyták a beszélgetést, a kiskabátot rábízta valakire, fiatal feleség, vagy akinek volt babája, a vállára terítve őrizte a meccs végéig. Bemelegítés? Olyan nem volt, minek fárasszák magukat, szaladgálhatnak ölöget a labda után.

Már a készülődés során a nézők egyre hangosabbak lettek. Bízatták a mieinket, és nem éppen hízelgő beszélgetésekkel illeték az ellenfél játékosait. A pályán megtörtént a középkezdés, a labda elindult, megkezdődött a játék. A csata nem vérre ment, de a tét annál is fontosabb volt, a böcsület. Kinek-kinek a falu közösségében eddig kivívott helye, és természetesen a rang, amit a csapat eddigi teljesítményével kivívott magának. Mert tekintélye volt ennek a csapatnak, és minden tagjának, mert közel és távol csak nagyon ritkán akadt legyőzője.

Kik is voltak ezek a futóbalisták? Nagyjából egyívású legények, de emlékezetem szerint nem egy bandába jártak, ám közösséget alkottak. A pályán szinte vértessvérek voltak, de utána már mindenki a maga bandájával járt a lányok után. A nevüket ugyanúgy el tudom sorolni, mint annak a nagyon híres aranycsapatnak.

Pesti Laci volt a kapus, akit később baltosként ismert a falu. Bőbeszédű gazdag humorú ember volt. Vattával bélelt nadrágban és, hogy a nap ne süssön a szemébe, smicisapkával ált a kapuban. Nem kapott sok gólt, mert rövid, de fürgé lábával még a labdát is megelőzte. No meg betonvédelem működtött előtte. A jobb bekk Navretzki Jóska volt, a Polyva, a sógorom. A legagresszívebb szélső is fennakadt a lábában. A másik oldalon Fekete Jóska bekkelt, a fürgé lábú, ritkán akadt szélső, aki ki tudta cselezni. Kettejük között Mocvári Jóska, a Dodó volt a biztosíték, a centerhalf. Ma úgy mondanák, hogy a söprögető. A pályát átlátva irányító szerepe is volt. A híres színjátészó a pályán is gyakran adomázott, szellemes humora része volt a produkciónak. Mivel a haja ifjú korában elhagyta, talán a játék kedvéért is fehér kendőt kötött a fejére, ezért a bekiabálók gyakran szólították Mariskának. A Polyva előtt Szűcs Pisti a Pipás szűrte a támadásokat. Pajtások voltak, ismerték egymás mozdulatait, összehangoltan biztosították a jobb oldalt. A másik half Sági Pisti volt, akit szinte mindenki csak Nagyapinak szólított. A magasra nőtt legény nem volt olyan fürgé, mint a mögötte szolgáló Fekete, de kiegészítették egymást. A gólygártó csatársorban Finta Pisti, a kevés beszédű és jól kombináló, meg Herr Marci, a borbély volt a két összekötő. Két hidegutcai játékos a széleken Máté Miska meg Takács Jóska. A center Grénus Jani volt, a Jákec. Ha megrúgta a labdát, vitte a kapust is, ha eljele tudott állni.

Ezt a csapatot az egész falu ismerte, ez a csapat az egész falué volt, mert a futóbalisták személyes ismerősei voltak mindenkinek. A címeres mezt az édesanyjuk vagy a feleség tartotta tisztán. Ha utazni köllött, akkor lovaskocsi szállította őket, ha akadt gazda, aki nem sajnálta vasárnap is hajtani a lovait, de gyakran közlekedtek biciglivel. Akinek nem volt ilyen járműve, - mivelhogy akkor kevesebb kerékpár volt a faluban, mint amennyi autó van most - az a vázra ülve utazott, legföljebb felváltva taposták a pedált.

Igaz, hogy ennek ötven esztendeje már. De az emlékezetben ennél sokkal messzebb van, mert a világ felfordult azóta. A lányok nem járnak már népviseletben, és virágcsokorként nem díszítik a pályára vezető utat, amelyet akkor még a legelőre poroszkáló gulya taposott simára, Ma fényes autók kereké nyomán száll fel a por. A hajdani legények, a régi futóbalisták közül, akik egytől-egyik a falu gyermekei voltak, már csak hárman vannak az élők sorában. Túl a nyolcvanon, megöregedve, már ők is csak emlékei annak a léleekben gazdagabb világnak. Talán álmukban még néha-néha magukra öltik a címeres mezt, és kiskabátot vállukra terítve ballagnak a régi futóbalypálya felé, mely már az emlékezetben is alig-alig létezik.

Sioagárd, 2009. november 18.

Írta: Szabadi Mihály